

ného příslušenství; k takovému nevyhnutelně nutnému příslušenství však koupelnu, která v celé řadě bytů schází, čítati nelze; pročež bylo i výrok o společném používání koupelny pro nezákonnost dle §u 7 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 690.

Státní úředníci pragmatikální: Nebylo-li před pensionováním úředníka pragmatikálního, nařízeným z úřadu, provedeno řízení předepsané v § 82 služ. pragm., zejména nedána-li úředníku příležitost, aby již v I. stoličce uplatnil své námitky, jest vyšší instance povinna řízení náležitě doplniti, když úředník v odvolání uvede okolnosti, které svědčí proti oprávněnosti pensionování, byť i formální námitku vadnosti řízení nevznesl.

(Nález ze dne 31. ledna 1921 č. 1232.)

Věc: Viktor C. v Praze proti ministerstvu financí stran pensionování.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Dekretem z 8. dubna 1919 dalo zemské finanční ředitelství v Praze stěžovatele se zřetelem na vysvědčení úředního lékaře ze dne 26. března 1919 ve smyslu § 80, odst. 2 služ. pragm. na trvalý odpočinek a vyměřilo mu současně výslužné ročními Kč 2201.60 vedle přídavků.

Odvolání stěžovatelovo ministerstvo financí naříkaným rozhodnutím zamítlo, poněvadž vysvědčením úředního lékaře prokázána byla neschopnost stěžovatelova ke státní službě . . .

Rozhoduje o stížnosti podané pro vadnost a zmatečnost řízení, jakož i pro nezákonnost, vycházel nejvyšší správní soud z těchto úvah:

Právem poukazuje stěžovatel na to, že provedené řízení správní jest vadné a neúplné.

V § 82 služ. pragm. jest přesně stanoven postup, jakého má býti šetřeno, zamýšlí-li úřad dáti ex offio do trvalé výslužby úředníka pragmatikálního, kterým stěžovatel nesporně byl. Je nařízeno (arg. slůvko »budiž« v 1. větě § 82), aby úředník byl o úmyslu tom zpraven písemně se sdělením důvodů a připomenutím, že může do 14 dnů podati námitky. O podaných námitkách budiž konáno potřebné šetření. Nebyly-li námitky podány, má se postupovati stejně, jako by úředník byl sám zažádal o své pensionování.

Dle spisů správních nepředcházelo takovéto vyrozumění stěžovatele o zamýšleném pensionování jeho, nýbrž zemské finanční ředitelství nařídilo dne 14. února 1919 okresní správě politické na Smíchově, aby vzhledem k tomu, že dle znaleckých dobrozdání, založených ve spisech trestních, není vyloučeno, že zmíněné tam duševní poruchy C-ovy se časem zhorší tak, že zase bude jednati nerozumně, a že tudíž dlužno souditi, že C. je trvale nezpůsobilým své služební místo řádně zastávati, byl C. ihned předvolán a úředním lékařem vyšetřen, dobrozdání pak aby bylo předloženo. To se stalo zprávou ze dne 27. března 1919, načež vydán dekret z počátku citovaný, kterým vysloveno bezprostředně dáni stěžovatele na trvalý odpočinek.

Jest zřejmo, že postup sledovaný I. stolicí příčí se výše citovaným striktním ustanovením zákonným o formě řízení. Stěžovatel ovšem neuplatňuje výslovně této vady, ale přece jen poukazuje na to, že žalovaný úřad porušil předpis § 82 služ. pram., nevyšetřiv zevrubně všechny námitky stěžovatelem v odvolání vznesené. Vytýkal v něm stěžovatel, že je zcela zdrav a úplně způsobilý, aby úřad svůj řádně zastával, že konal republice před svým pensionováním platné služby, a žádal za nové vyšetření zdravotního stavu svého, zejména za úřední zjištění odborným lékařem, že jest schopen, aby řádně konal svůj úřad v republice. Dovožoval také, že i kdyby skutečně zjištěna byla nějaká choroba u něho, že by byla jenom dočasná a přechodná a mohla by míti v zápětí jen dočasnou nezpůsobilost jeho ke konání služby, pro kterou by mohl býti dán nanejvýš na d o č a s n ý odpočinek.

Intence zákona (§ 82 služ. pram.) nesou se k tomu, aby úředníku, o jehož pensionování jde, byl sdělen předem všechen zjištěný podklad skutkový za tím účelem, by mohl ještě před vydáním konečného rozhodnutí přednésti svoje námitky. Spokojil-li se v daném případě stěžovatel s tím, že zemské finanční ředitelství vydalo dekret o jeho pensionování, nezachovavši postup zákonem předepsaný, nemůže tím býti zbaven práva žádati, aby aspoň vyšší instance námitky jeho, uplatněné v odvolání, respektovala a potřebná šetření o nich zavedla. Žalovaný úřad měl k provedení šetření toho podstatný důvod tím spíše, že úřední vysvědčení lékařské ze dne 26. března 1919, na základě něhož bylo pensionování vysloveno, postrádá žádoucí důkladnosti a přesnosti, opírajíc se — jak z jeho znění patrně — hlavně o údaje stěžovatelovy učiněné při prohlídce, a dovozujíc, že se »jedná p a t r n ě o chronický morfinism s následky tělesnými i duševními, jako duševní chabost, skleslost vůle. lhostejnost atd.«. O tom, proč stěžovatelovu neschopnost k službě pokládá za trvalou, vystavitel vysvědčení se vůbec nezmiňuje.

Ježto tedy žalovaný úřad nešetřil předepsaných podstatných forem řízení správního, nutno naříkané rozhodnutí zrušiti dle § 6, odst. 2 zákona o správním soudě, aniž třeba zabývatí se dalšími námitkami stížností.

Č. 691.

Řízení před nejv. správ. soudem: Zrušila-li vyšší instance ke stížnosti poplatníkově platební příkaz I. stolice o dávce a nařídila-li jí, aby vyměřila správný poplatek dle určitého předpisu zákonného, je stížnost proti rozhodnutí tomu k nejvyššímu správ. soudu, potírající jen povinnost stěžovatelovu k placení dávky vůbec, dle § 5, odst. 1 zák. o správ. s. nepřípustná.

(Nález z 1. února 1921 č. 1339.)

V ě c: Dr. Rudolf K. v Hodoníně proti zemskému správnímu výboru v Brně o stočné.

V ý r o k: Stížnost se odmítá jako nepřípustná.

D ů v o d y: Naříkaným výnosem zemský výbor rozhoduje o stížnosti Dra. K. proti vyměření poplatku za nářez kanálový z domu čp. 269